

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 48

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

01 Δεκεμβρίου 2024

*«Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί σοί γάρ πεποιθᾶμεν»
(Ἡσαΐου 33,2).*

Τό στόμα τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα, ἀγαπητοί ἀδελφοί, καί πάλι διαλαλεῖ: «Κύριε, στεῖλε τό ἔλεός Σου σέ ἐμᾶς, γιατί ἐμεῖς σέ ἐσένα ἔχομε στηρίζει τήν πεποίθησή μας». Νά ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας» διαβάζουμε στό βιβλίο τῆς Γένεσης (4,26) καί στό βιβλίο τῶν Ψαλμῶν ὁ μελωδικότατος Δαβίδ προσεύχεται: «Κύριε ὁ Θεός μου ἐκέκραξα πρὸς ἐσένα» (Ψαλμ. 27,1). «Μή μέ ἐγκαταλείπεις, Κύριε» (Ψαλμ. 37,22). «Λύτρωσέ με, Κύριε, καί ἐλέησέ με» (Ψαλμ. 25,11).

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ τυφλοῦ, τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἦταν πολύ μεγάλη, γι' αὐτό καί ἡ προσευχή του πολύ ἰσχυρή καί ἐπίμονη. Εἶχε τό στοιχεῖο τῆς πίστεως καί τῆς ἐμπιστοσύνης στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Εἶχε τήν ἐλπίδα στόν ἰατρό τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων. Ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος γράφει πὼς φώναζε πιό πολύ, γιατί ἡ θερμότητα καί ἡ ἐπιμονή του στήν προσευχή προερχόντουσαν ἀπό τήν ἐσωτερική του κατάσταση. Ἡ ψυχή του τόν πληροφοροῦσε πὼς τώρα ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή, γιά νά πετύχει τό ποθούμενο. Ὁ τυφλός «ἐβόησε λέγων Ἰησοῦ, υἱέ Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Ὁ Κύριός μας τόν ἐρωτᾷ «τί σοί θέλεις ποιήσω;» καί ὁ ἄρρωστος ἀπαντᾷ: «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω» καί ἀμέσως ἀνέβλεψε.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς λέγουν ὅτι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τήν ὁποία ζητοῦμε ἐμεῖς ἀπό τόν Θεό. Ἄς εἰσέλθουμε στόν εὐώδη λειμῶνα τῆς σοφίας τους.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος θά πει: Μέ τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ νά πολεμᾶς τόν ἐχθρό τῆς ψυχῆς σου... Δέν ὑπάρχει οὔτε στόν οὐρανό, οὔτε στή γῆ ἰσχυρότερο ὄπλο.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς προσευχόταν συνεχῶς μέ τά λόγια: «Κύριε, φώτισέ μου τό σκότος. Δός μου λίγο φῶς νά διαλυθεῖ τό

σκοτάδι πού ἔχω μέσα μου». Τοῦ παρουσιάστηκε ἡ Παναγία καί τόν ρώτησε: Γιατί λές αὐτά τά λόγια; Γιατί ζητᾶς φῶς; Βέβαια ἡ Παναγία τόν δίδασκε. Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε: Τί καλύτερο νά ζητήσω, Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, ἀπό τό φῶς; Ἄνθρωπος πού κινδυνεύω ἀπό στιγμή σέ στιγμή ἀπό τίς κακίες τοῦ κόσμου, τά πάθη, τήν ἀμέλεια, ἀπό τόσα πού συμβαίνουν γύρω μου, νά ξεχάσω ἐκεῖνα πού ἔχουν ἀξία; Δηλαδή τήν πίστη, τήν ταπείνωση, τήν ἀγάπη, τήν μετάνοια. Δύσκολο εἶναι νά βυθιστῶ στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπό τό Χριστό;

Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος ὁμολογεῖ: Στόν Θεό ἐλπίζω καί Τοῦ ἀναθέτω τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου. Τόν Θεό, τήν πηγὴ τῆς ἀγάπης, ἀγαπῶ καί ποθῶ διαρκῶς. Ὅταν ὁ νοῦς μου ἀνυψώνεται πρὸς Ἐκεῖνον, ἀναπαύεται. Τόν Θεό ἡ καρδιά μου ἐπιθυμεῖ σφόδρα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης σημειώνει: Τό «**Κύριε ἐλέησον**» εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ πού ἐκφράζει τὴ στερεὰ του ἀπόφαση νά ἀλλάξει τρόπο ζωῆς, νά γίνεῖ ἀληθινὸς χριστιανός. Αὐτὴ ἡ φωνὴ εἶναι ἔτοιμη νά συγχωρέσει τοὺς ἄλλους, νά τοὺς δείξει ἔλεος, ὅπως καί ὁ ἴδιος ἐλεεῖται ἀπὸ τόν Κύριο, τόν Κριτὴ τῶν πράξεών του.

Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ διδάσκει: Ἡ προσευχὴ μέ τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ κατέχει πολύ σημαντικὴ θέση στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιατί αὐτό εἶναι θέμα σωτηρίας τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρας. «**Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό**». Αὐτὴ εἶναι πρωτίστως ἡ εὐχὴ τῆς μετανοίας. Ὅσο βαθύτερη εἶναι ἡ αἴσθησις γιὰ τὴν παρουσίαν τῆς ἁμαρτίας μέσα μας, τόσο μεγαλύτερο ὄφελος ἀποκομίζεται ἀπὸ κάθε ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ. Πρέπει νά τὴ λέμε συνεχῶς, ὥσπου διαποτισθεῖ ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξὴ μας μέ τό ὄνομα τοῦ Σωτήρα μας.

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης ἔλεγε: Ἀπὸ αὐτὴ τὴ μικρούλα ἀλλὰ παντοδύναμη εὐχὴ ξεκίνησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί ἔγιναν φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ θά σέ διδάξει αὐτά πού θέλεις, αὐτά πού δέν γνωρίζεις.

Ὁ ἀείμνηστος Αἰμιλιανὸς Σιμωνοπετρίτης καταθέτει: Μέ τὴ βοερά κραυγὴ «**Κύριε**» δοξολογοῦμε τόν Θεό. Μέ τὴν γλυκυτάτη ἐπίκληση καί πρόσκληση «**Ἰησοῦ**» μαρτυροῦμε ὅτι εἶναι παρών ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας μας καί εὐγνωμόνως Τόν εὐχαριστοῦμε, διότι μᾶς ἐτοίμασε τὴν αἰώνια ζωὴ. Μέ τὴν λέξη «**Χριστέ**» θεολογοῦμε,

ὁμολογοῦντες ὅτι ὁ Χριστός εἶναι καί Θεός. Ἐν συνεχείᾳ, μέ τήν ἐνδόμηχη αἴτηση «ἐλέησόν με», προσκυνοῦμε καί παρακαλοῦμε νά γίνει ἴλεως ὁ Θεός. Ἐκπληρώνοντας τά σωτήρια αἰτήματά μας, τούς πόθους καί τίς ἀνάγκες τῶν καρδιῶν μας. Καί ἐκεῖνο τό «μέ» τί εὖρος ἔχει! Δέν εἶναι μόνο ὁ ἑαυτός μου, μόνο, εἶναι ἅπαντες οἱ πολιτογραφηθέντες στό κράτος τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἁγία Του Ἐκκλησία. Εἶναι ὅλοι αὐτοί πού ἀποτελοῦν μέλος τοῦ ἰδικοῦ μου σώματος. Καί, τέλος, γιά νά εἶναι πληρέστατη ἡ προσευχή μας, κατακλείομε μέ τήν λέξη «τόν ἁμαρτωλό», ἐξομολογούμενοι «πάντες γάρ ἁμαρτωλοί ἐσμέν» καθώς ὁμολογοῦσαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι καί ἐγένοντο μέ αὐτή τή φωνή «υἱοί φωτός καί ἡμέρας».

Χριστιανοί μου,

ὁ τυφλός καί μετέπειτα εὐγνώμων ὑγιής προσευχήθηκε στόν Κύριο μέ θαυμαστό τρόπο. Ἡ προσευχή του εἶχε πίστη, προερχόταν ἀπό τήν πεποίθηση πώς μόνον ὁ Χριστός θά τόν θεραπεύσει, ἦταν ἐπίμονη καί συγκεκριμένη καί, στό τέλος, ἦταν καί προσευχή εὐγνωμοσύνης. Ἀκολούθησε τόν Χριστό «δοξάζων τόν Θεόν». Ὅλα αὐτά μᾶς παρακινοῦν ὅλους μας νά ἐλέγξουμε τήν ποιότητα τῆς προσευχῆς μας.

Ἀδελφοί μου,

εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη στή πονηρή ἐποχή μας, νά ἀνοίξουμε τά μάτια τῆς ψυχῆς μας γιά νά δοῦμε τή δόξα καί τή δύναμη τοῦ Σωτήρα μας. Νά ἀτενίσουμε τήν αἰώνια ζωή καί νά κατανοήσουμε τί κακό εἶναι ἡ ἁμαρτία. Νά ἀπευθυνθοῦμε στόν Λυτρωτή μας καί νά τοῦ ποῦμε «Κύριε, πρόσθες ἡμῖν πίστιν» (Λουκ. 17,5) συνωδᾶ μέ τή γλυκόηχη φωνή τοῦ χριστιανοῦ ποιητῆ: Δέξου, Χριστέ, τήν προσευχή μας, καί ἄς γίνει Φάτνη σου ἡ ψυχή μας. Κάνε νά ἀνθίσουν ἄσπροι κρίνοι, ὅπου περίσσεψαν οἱ θρῆνοι. Μέσ' στίς καρδιές νά φέξει ἡ Πίστις, πεντάκτινο ἄστρο τῆς αὐγῆς. Ἀμήν!